

Sygn. akt V U 2172/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Rosłoń

Protokolant: Irena Prochowicz

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2013 roku w Białymstoku

sprawy Z. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania Z. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 19 listopada 2012 roku

Nr (...)

Oddała odwołanie.

sygn. akt V U 2172/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 listopada 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił Z. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podstawą tego rozstrzygnięcia było orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 14 listopada 2012 r., która ustaliła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Wnioskodawca zakwestionował ustalenia organu rentowego w przedmiocie stanu zdrowia, wskazał, że nie ma prawego oka, lewe jest uszkodzone i w związku z tym bardzo źle widzi.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wnosił o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.

Wnioskodawca Z. W. (...)r. Posiada wykształcenie zawodowe, zawód wyuczony elektromonter. Pracował jako elektromonter, elektromechanik, elektryk, dezynfektor-deratyzator, polerowacz, ostatnio był zatrudniony jako torfiarz. Od 2001 r. nie pracuje. W październiku 2003 r. podczas pracy na budowie doznał oparzenia prawego oka

wapnem. W listopadzie 2003 r. usunięto wnioskodawcy gałkę oczną prawą, oko pozostaje niezaprotezowane (akta ZUS).

Decyzją z dnia 19 listopada 2011 r. ZUS Oddział B., po rozpoznaniu wniosku Z. W. z dnia 28 września 2012 r. o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy, odmówił mu prawa do renty inwalidzkiej. W uzasadnieniu decyzji wskazał, że w orzeczeniu z dnia 14 listopada 2012 r. komisja lekarska ZUS uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (akta ZUS).

W celu ustalenia czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy oraz zweryfikowania orzeczeń wydanych przez lekarza orzecznika oraz komisję lekarską ZUS, wymagane były wiadomości specjalne, zatem Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza sądowego z zakresu okulistyki (k. 7).

Po analizie dokumentacji medycznej, przeprowadzeniu specjalistycznych badań wnioskodawcy i wykonaniu badań dodatkowych biegła sądowa rozpoznała u Z. W. stan po oparzeniu wapnem oka prawego w 2003 r. i usunięciu prawej gałki ocznej, nadwzroczność niskiego stopnia oka lewego, starczowzroczność oraz początkową zaćmę tego oka oraz brak widzenia obuocznego.

Biegła stwierdziła, że wnioskodawca jest jednooczny od 2003 r. i zaadaptowany do widzenia jednoocznego. Lewym okiem widzi do dali i do bliży w 90% dobrego widzenia. Poza początkowymi zmętnieniami w soczewce oka lewego nie stwierdziła zmian patologicznych w przednim odcinku i na dnie oka lewego. Orzekła, że wnioskodawca jest zdolny do pracy z wyjątkiem zawodów wymagających widzenia obuocznego, przykładowo: praca na wysokości powyżej 3 m, przy maszynach będących w ruchu, długotrwała precyzyjna praca wzrokowa.

Biegła uznała, że rozpoznane schorzenia oraz aktualny stan kliniczny wnioskodawcy ograniczają sprawność jego organizmu, nie powodują jednak niezdolności do pracy z uwzględnieniem przeciwwskazań zdrowotnych.

Wskazała, że wnioskodawca wymaga okresowej kontroli specjalistycznej oraz noszenia okularów do bliży i dali (k. 15,16).

Stosownie do treści art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, niezdolność do pracy powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub nie później niż 18 miesięcy od ich ustania.

Zgodnie zaś z treścią art. 12 tej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Nie budziło wątpliwości w sprawie, że wnioskodawca cierpi na określone schorzenia jednakże o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01.12.2000 r., II UKN 113/00, OSNP 2002/14/343). W ocenie biegłej ograniczenia wynikające ze stwierdzonych u wnioskodawcy schorzeń dotyczą zawodów wymagających widzenia obuocznego, przykładowo: pracy na wysokości powyżej 3 m, przy maszynach będących w ruchu, długotrwałej precyzyjnej pracy wzrokowej.

Zdaniem Sądu, sporządzona przez biegłą opinia stanowi wystarczający materiał do oceny zdolności do pracy wnioskodawcy. Opinia ta została wydana po przeprowadzeniu specjalistycznych badań wnioskodawcy, wykonaniu

badania dodatkowych oraz analizie przedłożonej dokumentacji. Stwierdzone schorzenia zostały wyczerpująco opisane a ostateczne wnioski opinii logicznie uzasadnione.

Podkreślić należy, że przy orzekaniu o niezdolności do pracy sąd bierze pod uwagę szereg elementów, nie tylko stan zdrowia ubezpieczonego, koniecznym jest również uwzględnienie poziomu kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego. Biorąc zatem pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanych prac, poziom wykształcenia i wiek należy uznać, że Z. W. nie jest niezdolny do pracy.

Zważywszy również na specyfikę oceny dowodu z opinii biegłego, która wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, jedynie w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, z uwzględnieniem kryteriów poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, sposobu motywowania sformułowanych w nich stanowisk oraz stopnia stanowczości wyrażonych w nich ocen, Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania tego dowodu w niniejszej sprawie.

W pełni podzielając zatem ustalenia i wnioski opinii Sąd uznał, że Z. W. nie udowodnił istnienia u niego niezdolności do pracy, a stwierdzenie tej przesłanki stanowiło warunek konieczny nabycia prawa do renty.

Z tego też powodu odwołanie jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc.